

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci žalobce: **Slavia pojišťovna a.s.**, IČ: 60197501, se sídlem v Praze 1, Revoluční 1/655, zast. Mgr. Davidem Belhou, advokátem se sídlem v Praze 5, Janáčkovo nábřeží 1153/13, proti žalovanému: **Česká národní banka**, se sídlem v Praze 1, Na Příkopě 864/28, o přezkoumání rozhodnutí orgánu veřejné správy, k žalobě proti rozhodnutí bankovní rady žalovaného ze dne 21. března 2012, čj. 2012/857/110,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, jímž byl zamítnut jeho rozklad a potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 20.12.2011, čj. 2011/14440/570, sp. zn. Sp/2011/156/573. Ve správním řízení bylo žalobci pravomocně uloženo opatření k nápravě ve znění dále uvedené podle ust. § 95 odst. 1 zákona č. 277/2009 Sb., o pojišťovnictví, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pojišťovnictví“).

Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu a domáhal se jeho zrušení, včetně zrušení prvostupňového správního rozhodnutí, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě uplatnil tyto konkrétní žalobní body, jimiž je soud vázán a v jejichž mezích rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, přezkoumává.

V první části žalobních bodů směřoval svůj nesouhlas s uloženou povinností týkající se nedostatečné výše technické rezervy na závazky vyplývající z ručení za závazky České

kanceláře pojistitelů (dále také jen „ČKP“). Poukázal na právní rámec ČKP, zejména na příslušná ustanovení § 18 zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pojištění odpovědnosti“), a to zejména na odst. 5 a 6, kde je stanovena povinnost ručit za závazky ČKP v poměru podle výše příspěvků ve prospěch ČKP, za účelem splnění této povinnosti jsou pojišťovny povinny tvořit technickou rezervu podle ust. § 62 zákona o pojištění odpovědnosti, aktuální výši tržního podílu a tomu odpovídající výši ročního příspěvku a výši rezervy na závazky oznamuje ČKP jednotlivým pojišťovnám písemně. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že výše rezervy činila k 31.5.2011 částku 130,7 mil. Kč, žalobce na tuto rezervu aplikoval zajištění, které sjednal s příslušnými zajistiteli (pro rok 2010 v poměru 50%, pro rok 2011 v poměru 60% rizika na vrub žalobce a 40% na vrub zajistitutele), v důsledku zajištění pak vykazoval výši rezervy na závazky z ručení pouze ve výši odpovídající jeho vlastnímu vrubu na zjištěném riziku, tj. v roce 2010 ve výši 50%, v roce 2011 ve výši 60% celkové výše rezervy. Podle názoru žalobce jak napadené, tak prvostupňové správní rozhodnutí, neobsahují dostatečné odůvodnění závěru o tom, že texty předložených zajistných smluv neumožňují aplikaci zajištění na rezervu na závazky z ručení na závazky ČKP, napadá pro něj nesrozumitelnost odůvodnění napadeného správního rozhodnutí, zejména uvádí, že není patrné, o jaké části zajistných smluv žalovaný opírá svůj výklad, ani přesné vymezení toho, v jaké konkrétní výši tak má žalobce své rezervy v účetnictví vykazovat (tedy jaký podíl tak má být vykazován).

Podle názoru žalobce je potřeba odlišovat povinnost platit příspěvky na činnost ČKP podle ust. § 18 odst. 5 a 6 zákona o pojištění odpovědnosti. ČKP odhaduje výši svých splatných závazků pro každý kalendářní rok a podle toho stanovuje výši ročních příspěvků, další prostředky získává i svou další činností. Pokud se v průběhu roku ukáže, že tato aktiva nestačí k uspokojení všech splatných závazků ČKP, požádá své členy o poskytnutí dalších příspěvků, k čemuž je tvořena technická rezerva. Poskytnutí pravidelných ročních příspěvků je tak nutné odlišit od poskytnutí mimořádné platby, o kterou by ČKP požádala v případě nutnosti a k jejímuž zajištění je zřizována technická rezerva. Žalobce se nedomnívá, že by bylo možné rezervu označit za kumulované budoucí příspěvky podle ust. § 18 odst. 5 zákona o pojištění odpovědnosti, jedná se vždy o finanční prostředky, které jsou na žádost ČKP poskytnuty jejími členy v případě, že není ČKP schopna uhradit splatné závazky ze svých aktiv. Pokud v příslušném roce taková situace nastane, má žalobce sjednanou zajistnou smlouvu, kdy tento závazek poskytne zajistitel ve výši jeho podílu na cedovaném riziku. Žalobce nerozumí tomu, jaká část plnění, které by mělo být poskytováno ve prospěch ČKP, není zajištěna, pokud v následujícím roce se situace ČKP zlepší, bude disponovat vlastními prostředky a nebude žádat o plnění z rezervy, pokud žalobce v nějakém roce neuzavře zajistnou smlouvu, bude muset vykázat rezervu na závazky z ručení v plné výši, podstatné je, že jeho plnění bude vždy zajištěno (jednou za pomoci zajištění a jedno pouze přímým finančním umístěním).

Žalobce v této souvislosti nesouhlasí s právním názorem žalované, že převážná část ze závazků ČKP má splatnost delší než jeden rok, renty a škody na zdraví s opakujícím se plněním nelze označit za existující závazky, u kterých v budoucnu pouze nastává splatnost, neboť se podle jeho názoru jedná o závazky, které v budoucnu teprve vzniknou, a není jisté, zda vzniknou a jaká bude jejich výši (s vázaností např. na dobu vyplácení renty). Zajistné smlouvy žalobce neobsahují žádné členění na druhy závazku ani žádnou klasifikaci dle doby jejich vzniku, podle které by zajistitel nějak upravoval své plnění ze zajistné smlouvy. Žalobce uvádí, že tímto postupem nezvolil pro něj nejvýhodnější scénář, ale naopak scénář nejméně výhodný, když je spojen s jeho závazkem ve výši 60% poskytnutí požadované

částky, a nerozumí tomu, jak je splnitelnost jeho závazků vůči ČKP ohrožena a jak může z titulu vykazování podílu zajistitele na riziku ohledně rezervy usuzovat na deficit na této rezervě. Žalobce dále uvedl, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí potvrzuje, že žalovaný považuje zajistné smlouvy za dostatečně určité k tomu, aby z nich vyplýval závazek zajistitele plnit v případě, že ČKP požádá o plnění z rezervy v kalendářním roce platnosti zajistné smlouvy.

V další části těchto žalobních bodů žalobce v češtině uvádí text příslušných zajistných smluv (text zajistné smlouvy na rok 2010 – „*Zajistitel poskytuje plnění dle svého podílu na rezervu na závazky České kanceláře pojistitelů (ČKP) včetně (nikoliv však pouze) do Garančního fondu spravovaného ČKP*“, pro rok 2011 „*Zajistitel přispívá dle svého podílu na zjištění závazků plnit vůči ČKP včetně (nikoliv však pouze) do Garančního fondu spravovaného ČKP*“). Z těchto textů tak vyplývá, že zajistitelé jsou povinni plnit dle svého podílu vůči rezervě na závazky ČKP, a to na jakékoliv závazky, nikoliv pouze ty do Garančního fondu. Nelze tak podle názoru žalobce rozumět názoru žalovaného, že mezi typy škod, které zajistná smlouva kryje, patří též (nikoliv však pouze) škody z Garančního fondu, neboť zajistná smlouva nehovoří o typech škod, které jsou hrazeny z Garančního fondu, ale hovoří o závazcích, které má pojistitel vůči ČKP, ustanovení zajistných smluv pak výslovně hovoří o plnění vůči rezervě, a ta je podle ust. § 51 odst. 3 písm. f) zákona o pojištění odpovědnosti tvořena na splnění závazků z ručení za závazky ČKP podle tohoto zákona. Podle názoru žalobce tak žalovaný opomíjí ve svém výkladu text těchto smluv, ale jejich účel a obecný smysl zajištění.

V druhé části žalobních bodů žalobce nesouhlasí se zjištěnými deficity na ostatních technických rezervách, a uvádí, že podle jeho názoru jím uplatňované metody výpočtu jsou správné a zakládají se zejména na jiném škodním průběhu pojistného kmene, než jsou celotržní hodnoty. Zákonným pravidlům pro tvorbu technických rezerv může vyhovět více použitých metodik výpočtu a je věcí správní úvahy žalovaného, zda metodiku zvolenou žalobcem zhodnotí jako správnou, když zákon v tomto směru neposkytuje zcela konkrétní vodítka nebo kritéria. Žalobce uvádí, že žalovaný v oznámení o zahájení správního řízení popsal zvolenou metodiku výpočtu výše technických rezerv, která se liší od metodiky zvolené žalobcem, a došel tak k jinému výsledku, to však nepostačuje k závěru, že žalobce porušil ustanovení zákona o pojištění odpovědnosti, tedy že nezabezpečil trvalou splnitelnost závazků vzniklých provozováním pojištění odpovědnosti a splnění závazků vůči ČKP; podle názoru žalobce by tak žalovaný měl uvést, v čem spatřuje závadnost metodiky výpočtu provedené žalobcem, které předpoklady nejsou dostatečně vypovídající či obezřetné z hlediska zákonných požadavků a z jakého důvodu.

V třetí části žalobních bodů žalobce namítá porušení řízení předcházející vydání rozhodnutí a vady rozhodnutí. Uvádí, že názor žalovaného o tom, že zajistné smlouvy vykazují ještě nějaké jiné nedostatky, než jejich uzavření na principu Underwriting Year Basis, nebyl žalobci nijak signalizován, a je obsažen pouze v oznámení o zahájení správního řízení. Žalobce poté, co mu byl tento nedostatek signalizován, uzavřel se zajistiteli dodatek, kterým tuto pochybnost odstranil, ani na ústním jednání dne 3.11.2011 nebyly sděleny žádné konkrétní nedostatky, které žalovaný považuje za důvod, proč zajistné smlouvy neakceptuje. Tento postup považuje žalobce za zkracující jeho práva ve správním řízení, neboť jej žalovaný viní z porušení ustanovení právních předpisů, a proto mu musí sdělit, v čem spatřuje nedostatky v jeho činnosti, aby se mohl v rámci správního řízení náležitě bránit a případné nedostatky odstranit. Namítl dále, že došlo k porušení ust. § 51 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť při jednání dne

3.11.2011 nebyly provedeny žádné důkazy, přesto žalovaný vyšel z důkazů ve spise; pokud by na tomto jednání byl proveden důkaz zajistnými smlouvami, žalobce by měl prostor argumentovat a snášet námitky na svou obranu. Podle názoru žalobce je dále prvostupňové správní rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (odůvodnění) ohledně deficitu rezervy na závazky z ručení za závazky ČKP, což má za následek, že žalobce byl zkrácen na svém právu podat proti takovému rozhodnutí opravný prostředek. Dále má pak tento výrok za vadný, když skutkové zjištění popsané ve skutkové větě výroku nelze beze zbytku podřadit pod porušení těch ustanovení právních předpisů, které žalovaný dále uvádí v odůvodnění rozhodnutí; uvádí, že právní kvalifikace nekoresponduje s popisem skutku, jak jej uvedl žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí. Ohledně výše pojistných sazeb není ve skutkové větě rozhodnutí zmínka, ač zmiňuje ust. § 3b odst. 1 zákona o pojištění odpovědnosti, ani v odůvodnění nic takového uvedeno není, žádné dokazování k výši sazeb pak žalovaný ani neprováděl. Žalobce pak dále uvádí, že žalovaný neprovedl důkaz zajistnou smlouvou ze dne 22.11.2011, kterou předkládal podáním z 14.12.2011. Žalobce dále uvádí, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí na stránce 10 uvádí skutkové zjištění, které nemá oporu ve spise, které nelze učinit z předložené dohody. Žalobce pak dále uvádí, že v prvostupňovém rozhodnutí je mu vytýkáno porušení ust. § 2 odst. 1 vyhlášky č. 434/2009 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o pojišťovnictví, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o pojišťovnictví“), když k tomu žalovaný neuvádí žádné skutkové zjištění, žalovaný nezkoumal, zda kontrolní systém jím uplatňovaný pokrývá nebo nepokrývá jeho veškerou činnost a nebyly zkoumány rozhodné skutečnosti, které by tomuto závěru mohly vyhovovat. Žalobce pak uvádí, že ohledně uložené sankce ve výroku (v) a (vi) na straně č. 3 prvostupňového rozhodnutí se jedná o nedostatečně určité a vykonatelné povinnosti. Žalobce pak dále namítá, že ve skutkově obdobném případě (pojišťovna UNIQA) bylo zjištěno totéž vykazování rezerv, jako u žalobce, s touto pojišťovnou však žalovaný žádné řízení nezahájil.

Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí pro nedůvodnost, když věcně uváděl obsahově tytéž závěry, jako v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí. Poukázal na vzájemně propojené povinnosti podle jednotlivých ustanovení zákona o pojištění odpovědnosti, ohledně deficitu na rezervě na závazky ČKP upozornil, že žalobce se omezuje pouze na jazykový výklad, a poukazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, že zajistná smlouva uzavřená na dobu 1 roku a bez závazku zajistitele podílet se na plnění po ukončení zajistné smlouvy či při jejím ukončení podíl na rezervě vypořádat obsahuje explicitní vyjádření, že se zajistitel v daném roce podílí dle výše cese na krytí celé rezervy na závazky ČKP, toto ujednání ve skutečnosti neumožňuje žalobci účtovat podíl zajistitele na celé rezervě ČKP, neboť důvodem je ohled na časové vymezení období platnosti zajistné smlouvy a chybějící závazek zajistitele podílet se na plnění i po ukončení období, na které je zajistná smlouva sjednána. Žalovaný odkazuje na odůvodnění napadeného správního rozhodnutí s tím, že trvá na tom, že nelze vést v účetnictví podíl zajistitele na budoucích očekávaných příspěvcích ČKP v budoucích obdobích, na které není sjednána zajistná smlouva. Poukázal dále na to, že žalovaný nemůže žalobci nařizovat či konkrétně uvádět, jak mají vypadat jeho smlouvy či jeho činnost, tyto činnosti náleží pouze žalobci. Žalovaný uvedl, že rezerva na závazky ČKP je z ekonomického pohledu rezervou na budoucí platby příspěvků ČKP a to na takovou část, pro kterou nemá ČKP tvořeny aktiva, pokud v budoucnu nebude ČKP v budoucnu při krytí disponovat dostatečnou výší vlastních aktiv, bude je získávat formou příspěvků od svých členů. Pokud je sjednáno zajištění příspěvků, lze akceptovat aplikaci sjednané kvóty 40% pro rok 2011 (a 50% pro rok 2010) na rezervu na závazky ČKP, ale pouze na tu její část, která odpovídá budoucím příspěvkům, které jsou zajištěny uzavřenou smlouvou; rozhodující pro určení podílu zajistitele je tak nejen výše sjednané kvóty, ale rovněž i časové vymezení období, pro které jsou příspěvky zajišťovány. Závazky ČKP

zahrnují jak závazky z titulu škody na motorových vozidlech, tak závazky z titulu škody na zdraví, kde je možné plnění ve formě pravidelné renty. Tyto závazky jsou pravděpodobné nebo jisté, nejistá je jejich výše nebo okamžik jejich vzniku, jejich výše je pak počítána pojistně matematickými metodami a výpočet zahrnuje zohlednění pravděpodobnosti, že poškozená osoba zemře nebo jí nebude v budoucnu renta vyplácena, výpočty pak zahrnují valorizaci. Žalovaný pak uvádí, že žalobce přehlíží ve svém právním názoru časové hledisko a dopad do účetnictví – zaúčtování podílu zajistitele na rezervě na závazky ČKP je v účetnictví pojišťoven výnosovou položkou mající dopad do hodnoty disponibilní míry solventnosti, žalobcem použitý postup je tak pro něj výnosově nejvýhodnější, avšak tyto výnosy jsou v roce, na který je sjednána zajistná smlouva, naprosto hypotetické vzhledem k časové struktuře závazků ČKP. Žalovaný k této části žalobních bodů uzavřel, že podíl zajistitele lze vést pouze na té části rezervy na závazky ČKP, která odpovídá výši očekávané platby příspěvků ČKP v daném roce platnosti zajistné smlouvy, pokud by měla zajistná smlouva pokrývat platbu všech příspěvků, které pojistitel bude platit ČKP v budoucnu, musela by obsahovat závazek zajistitele podílet se na plnění i po ukončení období, na které je zajistná smlouva sjednána, případně by musela obsahovat závazek zajistitele jeho podíl na rezervě pojistiteli při ukončení zajistné smlouvy vypořádat.

K další části žalobních bodů žalovaný uvedl, že v rozkladu žalobce blíže neuvedl, v čem považuje nesprávnost výkladu žalovaného, argumenty které uvádí až v žalobě, tak nemohly být v rozkladu vypořádány, nicméně ani tak se s nimi žalovaný neztotožňuje, neboť žalobcem použité metody výpočtu tzv. „ostatních rezerv“ nebyly založeny na využití dostupných statistických dat (dat žalobce, i celotržních údajů), žalobce používal metodu očekávaného škodního průběhu, jejímž vstupem je subjektivní úsudek žalobce o odhadu budoucích škod bez adekvátního využití dostupných a relevantních statistických údajů. Žalovaný pak ani nesouhlasí s dalšími žalobními body, ohledně tvrzeného zkrácení procesních práv uvádí, že v oznámení o zahájení řízení je stručně vymezen skutek, ostatní skutečnosti byly žalobci sděleny při ústním jednání, a poukazuje na to, že při zahájení řízení nelze shrnout všechny argumenty a zjištění, které jsou právě předmětem takového správního řízení. Žalovaný uvedl, že žalobci nedal přesný a detailní návod, jak má odstranit nedostatky k rezervě na závazky ČKP, dal mu však při ústním jednání jasně najevo problém spočívající v časovém nesouladu s uzavřenou zajistnou smlouvou a rezervou na závazky ČKP. Žalovaný dále uvedl, že prováděl mj. důkaz listinami, na něž se vztahuje speciální úprava ust. § 53 odst. 6 správního řádu, o provedení důkazu se učiní záznam do spisu, a to především u těch listin, které se nestanou součástí správního spisu, jak dovozuje komentářová literatura. Navíc se jednalo o listiny, které zakládal do správního spisu sám žalobce. Žalovaný pak neshledal ani vady výroku a poukázal na komplexnost úpravy povinností podle zákona o pojištění odpovědnosti, stejně jako odmítl výtky ohledně nejasnosti uložených opatření, konkrétních stanovení kontrolního systému či srovnání s pojišťovnou UNIQA, tato pojišťovna s ohledem na znění její zajistné smlouvy však vykazuje tuto rezervu oprávněně.

K vyjádření žalobce podal žalobce repliku, v níž setrval na svých právních závěrech. Žalovaný podal do spisu doplnění ke svému vyjádření, v němž mj. uvedl, že auditor vydal pro žalobce zprávu auditora k 31.12.2012 s výhradou, která se týkala chybného účtování rezervy na činnost ČKP.

Při ústním jednání účastníci na svých procesních stanoviscích setrvali. Žalobce při ústním jednání uvedl, že pokud uváděl v žalobě důkazní prostředky, ty jsou součástí správního spisu (který se nedokazuje), a proto na nich netrvá.

Žalobce dále při ústním jednání vznesl námitku, že soud je nesprávně obsazen, neboť se změnil předseda senátu. K tomu soud uvádí, že tuto námitku posoudil a neshledal ji důvodnou. Žaloba napadla soudu dne 20.4.2012 a byla zapsána podle tehdy účinného rozvrhu práce pro rok 2012 (ve znění účinném k tomuto dni) do soudního oddělení 6. Předseda senátu JUDr. Ladislav Hejtmánek byl změnou rozvrhu práce ze dne 26.2.2016 pod Spr 3030/2015 s účinností od 1.3.2016 určen předsedáním mj. v této konkrétní věci (pozn. změna rozvrhu práce je veřejně dostupná na www.justice.cz). Od tohoto data je tak soud obsazen ve složení, v němž o věci rozhodl, přičemž o skutečnosti, že rozvrh práce včetně jeho změn je zveřejňován na webových stránkách byl žalobce poučen přípisem ze dne 9.7.2012.

Z obsahu předloženého správního spisu jsou patrné tyto pro posouzení důvodnosti podané žaloby podstatné skutečnosti. Soud uvádí, že vzhledem k rozsáhlosti celé věci uvádí pouze ty části správního spisu či správních rozhodnutí, které se týkají konkrétních uplatněných žalobních bodů.

Prvostupňovým správním rozhodnutím ze dne 20.12.2011, čj. 2011/14440/570, bylo mj. zjištěno, že pod výrokem A) žalobce nestanovoval odpovídajícími postupy v dostatečné výši technické rezervy, když zejména (a) provedenými výpočty nezohledňoval skutečnou strukturu pojistného kmene a pojistných škod v pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla, (b) při své krátké škodní historii nezohledňoval ve svých výpočtech dostupná celotržní data, (c) chybně aplikoval uzavřenou zajistnou smlouvu na rezervu na splnění závazků z ručení za závazky ČKP, (d) neprováděl test postačitelnosti technických rezerv pro pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla; v důsledku všech těchto jednání celkový deficit technických rezerv v čisté výši ke dni 31.5.2011 činil minimálně 161,099 mil. Kč, z čehož částka minimálně ve výši 23,612 mil. Kč představovala nedostatek čisté výše rezervy na pojistná plnění dle ust. § 61 zákona o pojišťovnictví, částka ve výši 107,940 mil. Kč představovala nedostatek čisté výše rezervy na splnění závazků z ručení za závazky ČKP dle ust. § 62 zákona o pojišťovnictví, a částka minimálně ve výši 29,547 mil. Kč představovala nedostatek v čisté výši plynoucí z nezasloužených částí uzavřených smluv, tedy z těch částí pojistného roku, které se vyskytují po datu 31.5.2011. V tomto konkrétním jednání tak nevytvářela technické rezervy v dostatečné výši tak, aby zabezpečila trvalou splnitelnost svých závazků vyplývajících z provozovaného pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a úhradu příspěvků ČKP, a nezavedla a neudržovala funkční a efektivní řídicí a kontrolní systém, když nezavedla a neudržovala náležité postupy a kontrolní mechanismy zajišťující u provozovaného pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla správné stanovování výše technických rezerv a v důsledku toho ani jejich správnou tvorbu, čímž porušil ust. § 3b odst. 1 zákona o pojištění odpovědnosti ve spojení s ust. § 51 odst. 1 a 5 a § 55 odst. 2 zákona o pojišťovnictví, a dále porušil ust. § 6 odst. 1 zákona o pojišťovnictví ve vazbě na ust. § 2 odst. 1 vyhlášky o pojišťovnictví.

V další části výroku bylo žalobci podle ust. § 95 odst. 1 zákona o pojišťovnictví mj. uloženo, aby ve lhůtě 15 dnů od doručení rozhodnutí (i) zaúčtoval technickou rezervu na splnění závazků z ručení za závazky ČKP v odhadované výši k 31.12.2011, oznámené žalobci ČKP elektronicky dne 8.11.2011, přičemž podíl zajistitele na této rezervě může vést pouze v té výši, která odpovídá skutečnému závazku zajistitele podílet se na této rezervě. Dále bylo žalobci uloženo, aby ve lhůtě 45 dnů od doručení rozhodnutí upravil metody a postupy pro zajištění správné výše tvorby technických rezerv a správné provedení testu postačitelnosti technických rezerv tak, by zohledňoval skutečnou strukturu pojistného kmene a pojistných škod v pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, při své škodní historii ve svých výpočtech

zohledňoval, zejména s ohledem na škody na zdraví a velké škody, dostupná celotržní data, bral v úvahu všechny smluvní a související peněžní toky, a zohledňoval budoucí platby od zajistitelů z uzavřených pojistných smluv pouze v takovém rozsahu, jaký skutečně vyplývá ze závazku pojistitele stanoveného příslušnou pojistnou smlouvou. Dále bylo žalobci uloženo, aby ve lhůtě 90 dnů od doručení (iii) provedl nový propočet technické rezervy na pojistná plnění na základě nově upravených metod a postupů dle bodu I. odst. ii) tohoto rozhodnutí a to k 31.12.2011, (iv) provedl test postačitelnosti technických rezerv pro pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla zohledňující novou výši technických rezerv stanovou dle bodu I. odst. ii) rozhodnutí, a to k 31.12.2011, a v případě zjištění nedostatečnosti technických rezerv na základě tohoto testu postačitelnosti provedl odpovídající zvýšení technických rezerv k 31.12.2011, (v) stanovil sazby pojistného v pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla v dostatečné výši tak, aby i po aplikaci bonus/malusové stupnice a po zohlednění systému slev na pojistném zabezpečil trvalou splnitelnost závazků vzniklých provozováním pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a úhradu příspěvků ČKP a aby konečná výše technických rezerv v účetnictví v budoucnu převyšovala minimální hodnotu pojistných závazků vyplývajících z testu postačitelnosti technických rezerv, a dále aby (vi) upravil kontrolní mechanismy, které zajistí řádné fungování řídicího a kontrolního procesu týkajícího se tvorby rezerv a stanovení pojistného v pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla.

V odůvodnění správního rozhodnutí, které má vztah k uplatněným žalobním bodům, je uvedeno, že zákon o pojišťovnictví výslovně požaduje vytváření technických rezerv v dostatečné výši tak, aby pojišťovna mohla v kterémkoli okamžiku dostát svým závazkům z jí uzavřených pojistných smluv. Dle ust. § 61 zákona o pojišťovnictví je pojišťovna povinna tvořit rezervu na pojistná plnění u životních i neživotních pojištění je určena ke krytí závazků z pojistných událostí v období před rozvahovým dnem vzniklých, hlášených, ale v tomto období nezlikvidovaných (RBNS) a dále rezervu na pojistná plnění v období před rozvahovým dnem vzniklých, ale v tomto období nehlášených (IBNR). Správní orgán pak v návaznosti na toto provedl propočet, z něhož na základě aktuálních informací vyžádaných od ČTK zjistil, že k 31. 5. 2011 představoval podíl účastníka řízení na rezervě na závazky ČKP 2,4%. Celkový odhad podílu účastníka na rezervě na závazky ČKP k 31. 5. 2011 vychází v absolutním vyjádření na 130,7 mil. Kč. Uvedený celkový podíl je výsledkem aplikace relativního podílu stanoveného ČTP ve výši 2,4% a odhadu celkové výše závazků ČKP ve výši 5,446 mld. Účastník řízení však k 31. 5. 2010 ve svém účetnictví evidoval stav vytvořené rezervy na závazky ČKP pouze ve výši 22,8 mil. Kč, který je co do své výše shodný se stavem k 31.12.2010. Účastník řízení tedy nezohlednil v průběhu roku 2011 nárůst svého tržního podílu v segmentu pojištění odpovědnosti za škodu z provozu vozidla a tedy i korespondující nárůst podílu na 2,4% z celkové výše závazků ČKP. Tímto se podle názoru správního orgánu dopustil podhodnocení rezervy na závazky ČKP, kdy tento deficit odpovídá výši rozdílu mezi podílem účastníka řízení na rezervě ČKP (130,7 mil.Kč) a čistou výší účetní hodnoty této rezervy (22,8 mil. Kč), což představuje částku 107,9 mil. Kč. Oproti tomu z interních směrnic účastníka řízení plyne, že pro popočet rezerv na pojistná plnění využívá metodu očekávaného škodního průběhu, jehož základem je subjektivní odhad budoucích škod, což nepovažuje správní orgán za metodu dostatečně obezřetnou, odpovídající znění zákona. Z těchto důvodů proto prvostupňový orgán rozhodl tak, jak rozhodl (viz. výše).

Proti tomuto rozhodnutí podal účastník řízení včasné podaný rozklad.

Dne 21. 3. 2012 vydala bankovní rada České národní banky (dále také jen žalovaný) jakožto orgán odvolací rozhodnutí č.j. 2012/857/110, kterým byl zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 20.12.2011, č.j. 2011/14440/570, sp. zn. Sp/2011/156/573. Žalovaný uzavřel, že prvostupňový orgán shromáždil podklady v rozsahu, který je dostatečnou oporou pro rozhodnutí. Poté se vypořádal s námitkami žalobce.

S námitkou žalobce, že *„skutková zjištění ve výroku prvostupňového rozhodnutí nelze kvalifikovat jako porušení ust. § 3b odst. ZPOV“*, neboť *„toto ustanovení nezakládá povinnost tvořit technické rezervy“*, nýbrž *„obecnou povinnost zabezpečit trvalou splnitelnost závazků vzniklých provozováním činnosti odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla“*, se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal tak, že prvostupňové rozhodnutí nehodnotí jednání žalobce pouze s odkazem na ust. § 3b odst. 1 ZPOV, nýbrž ve spojení s ust. § 51 odst. 1 a 3 a ust. § 55 odst. 2 zákona o pojišťovnictví, v rámci čehož povinnost vytvářet technické rezervy přímo vyplývá. Vzájemnému propojení ZPOV se zákonem o pojišťovnictví odpovídají i rozhodnutím uložená opatření k nápravě, tedy povinnost upravit postup žalobce při stanovování výše rezerv, zajistit jejich správnou tvorbu a stanovit odpovídající sazby pojistného. Pro žalovaného je proto podstatné, že výrok prvostupňového rozhodnutí výslovně odkazuje na jednotlivá ustanovení zákona o pojišťovnictví, která obsahují povinnost vytvářet technické rezervy.

K námitce žalobce, že *„Slavia pojišťovna se ohrazuje proti tomu, že nezavedla a neudržovala funkční a efektivní řídicí a kontrolní systém“*, čímž *„měla porušit ust. § 6 odst. 1 zákona o pojišťovnictví ve spojení s ust. § 2 odst. 1 Vyhlášky“*, se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí vyjádřil tak, že nedostatky zjištěné u Slavia pojišťovny spočívají především v nezohledňování skutečné struktury pojistného kmene a pojistných škod, dostupných celotržních dat, v chybné aplikaci zajištění smlouvy a v neprovádění testu postačitelnosti. Na základě těchto skutečností pak bylo na místě dojít k závěru, že žalobce nezavedl a nedodržel náležité postupy a mechanismy zajišťující správné stanovování výše technických rezerv a jejich správné tvorby. Tímto se žalobce dopustil jednání, které bylo kvalifikováno jako porušení ust. § 3b odst. 1 zákona o pojištění odpovědnosti ve spojení s ust. § 51 odst. 1 a 5 a § 55 odst. 2 zákona o pojišťovnictví, a dále porušil ust. § 6 odst. 1 zákona o pojišťovnictví ve vazbě na ust. § 2 odst. 1 vyhlášky o pojišťovnictví. Podle těchto ustanovení je Slavia pojišťovna povinna zavést a udržovat funkční a efektivní řídicí kontrolní systém tak, aby pokrýval veškeré její činnost. Nikoliv pouze za účelem předcházení legalizace výnosů z trestné činnosti, jak argumentoval žalobce.

S námitkou žalobce, že *„podle Slavia pojišťovny nelze ukládat opatření k nápravě tak, jak bylo uvedeno ve výroku prvostupňového rozhodnutí“*, neboť *„v rozhodnutí lze uložit jen konkrétní povinnosti, aby byl jeho výrok určitý, vykonatelný a přezkoumatelný“*, se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal tak, že zákon o pojišťovnictví blíže neuvádí požadavky na konkrétní obsah opatření nedostatků ukládaných ČNB. Proto je třeba postupovat analogicky a použít pravidla obsažená v jiných sektorových zákonech, např. regulujících dohled nad kapitálovým trhem. Ust. § 95 odst. 1 zákona o pojišťovnictví dává ČNB určitou volnost v rámci správního uvážení. Z toho vyplývá, že opatření k nápravě ukládaná ČNB mohou být různorodá v návaznosti na to, jaký byl v jednotlivém případě zjištěný skutkový stav věci. Opatření tedy mohou vykazovat různou míru konkrétnosti, od přesných přes obecnější, která dávají dozorové osobě jistou míru diskrece při jejich provádění. Nadto je ČNB přesvědčena, že opatření uložené má směřovat pouze k zajištění zákonem požadovaného stavu, tudíž je postačující, aby opatření k nápravě definovala cílový

stav a základní principy jeho dosažení. Samotná volba konkrétních kroků, způsobu, jakým má být povinnost uložena splněna, pouze věci Slavia pojišťovny.

K námitce žalobce, že „zásadním rozporem předmětného řízení je posouzení, zda zajištění smlouvy uzavřené Slavia pojišťovnou na rok 2010 a 2011 zajišťují celou výši rezervy na závazky vyplývající z ručení na závazky Kanceláře“, se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí vyjádřil tak, že ačkoliv zajištění smlouva obsahuje explicitní ujednání, že se zajišťitel podílí dle výše cese na krytí celé rezervy na závazky Kanceláře, ve skutečnosti toto ujednání neumožňuje Slavia pojišťovně účtovat podíl zajišťitele na celé rezervě Kanceláře, a to právě s ohledem na časové vymezení období platnosti zajištění smlouvy. V návaznosti na toto pak žalovaný odkázal na zdůvodnění prvostupňového rozhodnutí, kde „...dle názoru správního orgánu nadále nevyplývá, že by podíl zajišťitele na rezervě na závazky ČKP byl ve výši 40%. Ve svém vyjádření účastník řízení uvádí, že rozhodující pro posouzení otázky, zda závazek vůči ČKP je kryt zajištěnou smlouvou, je je okamžik, kdy ČKP požádá účastníka řízení o jakékoliv plnění. Následně se na toto plnění aplikuje sjednaný podíl zajišťitele. Správní orgán je tak toho názoru, že zajišťitelé se podílejí na plnění účastníka řízení do ČKP, které je splatné v daném roce platnosti smlouvy. ... Správní orgán je toho názoru, že účastník řízení může vykazat na základě zajištění smlouvy podíl zajišťitele na té části rezervy na závazky ČKP, která odpovídá výši očekávané platby příspěvků ČKP v daném roce platnosti zajištění smlouvy. Očekávaná hodnota výše příspěvků je oznamována účastníku řízení ze strany ČKP obvykle před koncem kalendářního roku na rok následující. Pokud se pro následující období změní výše cese nebo proporční zajištění smlouva nebude uzavřena, zanikne závazek zajišťitele podílet se na příspěvcích do ČKP. Závazek zajišťitele je tedy limitován pouze na (předem známé) cash-flow po dobu jednoho kalendářního roku“. S tímto závěrem se pak žalovaný zcela ztotožnil s tím, že se následně vyjádřil ke všem doplňujícím důkazům (stanovisku společnosti PwC ze dne 2. 3. 2012, auditorské společnosti BDO Audit, s.r.o., Mazars Audit, s.r.o., znaleckému posudku a stanovisku Mgr. Urbáška), které žalobce založil do správního spisu, avšak žádný z nich neshledal žalovaný důvodným.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

Podle ust. § 95 odst. 1 zákona o pojišťovnictví: „Zjistí-li Česká národní banka při výkonu dohledu nad činností tuzemské pojišťovny nebo nad činností tuzemské zajišťovny porušení povinnosti, která se vztahuje k provozování pojišťovací nebo zajišťovací činnosti anebo činností s nimi souvisejících,

a) stanovené tímto zákonem nebo jiným právním předpisem, nebo
b) právní úpravou státu, na jehož území je činnost vykonávána,
uloží této pojišťovně nebo zajišťovně odstranit nedostatky a určí k tomu přiměřenou lhůtu.“.

Podle ust. § 6 odst. 1 zákona o pojišťovnictví: „Pojišťovna nebo zajišťovna je oprávněna provozovat pouze pojišťovací nebo zajišťovací činnost a činnosti s ní související povolené jí příslušným orgánem dohledu, je povinna jednat s odbornou péčí a postupovat obezřetně, zejména neprovádět tyto činnosti způsobem, který poškozuje majetek jí svěřený třetími osobami nebo ohrožuje její bezpečnost a stabilitu nebo bezpečnost a stabilitu osob s ní propojených. Za tímto účelem je tuzemská pojišťovna, pojišťovna z třetího státu, tuzemská

zajišťovna a zajišťovna z třetího státu povinna vytvořit a po celou dobu své činnosti udržovat funkční a efektivní řídicí a kontrolní systém, pravidelně z něj vyhodnocovat informace a včas přijímat odpovídající opatření.“.

Podle ust. § 51 odst. 1 zákona o pojišťovnictví: *„Tuzemská pojišťovna vytváří k plnění závazků z jí provozované pojišťovací nebo zajišťovací činnosti, které jsou pravděpodobné nebo jisté, ale nejistá je jejich výše nebo okamžik, ke kterému vzniknou, technické rezervy. Tato povinnost se vztahuje na veškerou provozovanou pojišťovací nebo zajišťovací činnost.“.*

Podle ust. § 61 zákona o pojišťovnictví: *„(1) Rezerva na pojistná plnění u životních i neživotních pojištění je určena ke krytí závazků z pojistných událostí*

a) v období před rozvahovým dnem vzniklých, hlášených, ale v tomto období nezlikvidovaných,

b) v období před rozvahovým dnem vzniklých, ale v tomto období nehlášených.

(2) Rezerva na pojistná plnění obsahuje rovněž hodnotu odhadnutých nákladů spojených s likvidací pojistných událostí.

(3) Výše rezervy na pojistná plnění podle odstavce 1 písm. a) se stanoví jako souhrn nákladů na pojistná plnění vypočítaných pro jednotlivé pojistné události. Nelze-li výši rezervy stanovit uvedeným způsobem, použijí se matematicko-statistické metody.

(4) Výše rezervy na pojistná plnění podle odstavce 1 písm. b) se stanoví matematicko-statistickou metodou, není-li to z objektivního důvodu možné, použije se metoda kvalifikovaného odhadu.

(5) Rezerva na pojistná plnění se snižuje o odhad předpokládané výše vymahatelných částek, na něž má pojišťovna nárok v souvislosti s pojistnými plněními.

(6) Poskytuje-li se u jednotlivých druhů pojištění pojistné plnění formou důchodu, tvoří se rezerva na pojistná plnění na základě pojistné matematických metod.

(7) Závazky z pojistných událostí nastalých a ohlášených v běžném účetním období, včetně nákladů na likvidaci těchto událostí, které byly zahrnuty do rezervy pojistného životních pojištění nebo do rezervy pojistného neživotních pojištění, nesmí být zahrnuty do rezervy na pojistná plnění.

(8) Ustanovení odstavců 1 až 7 platí obdobně v případě životního a neživotního zajištění.“.

Podle ust. § 62 zákona o pojišťovnictví: *„(1) Rezervu na splnění závazků z ručení za závazky Kanceláře podle zákona upravujícího pojištění odpovědnosti z provozu vozidla¹⁹⁾ tvoří pojišťovna provozující odvětví neživotních pojištění uvedená v části B bodě 10 písm. a) přílohy č. 1 k tomuto zákonu.*

(2) Tato rezerva je určena k plnění závazků Kanceláře, ke kterým nemá Kancelář vytvořena odpovídající aktiva. Pojišťovna tvoří tuto rezervu v rozsahu, v jakém se podílí na celkových závazcích Kanceláře, její výše se stanoví matematicko-statistickými metodami.“.

Podle ust. § 2 odst. 1 vyhlášky o pojišťovnictví: *„tuzemská pojišťovna nebo tuzemská zajišťovna zajistí nastavení řídicího a kontrolního systému tak, aby pokrýval veškeré činnosti tuzemské pojišťovny nebo tuzemské zajišťovny. Součástí řídicího a kontrolního systému je i systém vnitřních zásad a postupů k předcházení legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu.“.*

Podle ust. § 3b odst. 1 zákona o pojištění odpovědnosti: *„Pojistitel je povinen stanovit výši pojistného tak, aby zabezpečil trvalou splnitelnost závazků vzniklých provozováním pojištění odpovědnosti a úhradu příspěvků Kanceláři podle § 18 odst. 5, a to zejména*

dostatečnou tvorbou aktiv, jejichž zdrojem jsou technické rezervy podle zákona upravujícího pojišťovnictví 11a).“.

Podle ust. § 18 zákona o pojištění odpovědnosti: „(1) Zřizuje se Česká kancelář pojistitelů jako profesní organizace pojistitelů. Kancelář je právnickou osobou se sídlem v Praze, která je oprávněna vyvíjet činnost v rozsahu stanoveném tímto zákonem. Pro účely tohoto zákona se Kancelář považuje za tuzemskou pojišťovnu a na její činnost se přiměřeně použijí ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pojišťovnictví. 10) Kancelář se zapisuje do obchodního rejstříku.

(2) Kancelář

- a) spravuje garanční fond,
- b) provozuje hraniční pojištění a informační středisko,
- c) zabezpečuje plnění úkolů souvisejících s jejím členstvím v Radě kanceláří,
- d) uzavírá dohody s kanceláři pojistitelů cizích států, informačními středisky a orgány pověřenými v jiných členských státech vyřizováním žádostí o náhradní plnění a zabezpečuje úkoly vyplývající z těchto dohod,
- e) spolupracuje se státními orgány ve věcech týkajících se pojištění odpovědnosti,
- f) vede evidence a statistiky pro účely pojištění odpovědnosti,
- g) podílí se na předcházení škodám v provozu na pozemních komunikacích a na předcházení pojistným podvodům v pojištění souvisejícím s provozem vozidel,
- h) zpracovává pro potřeby své, svých členů nebo kanceláří pojistitelů cizích států a jejich členských pojišťoven údaje o dopravních nehodách od Policie České republiky způsobem umožňujícím dálkový přístup k údajům.

(3) Členství v Kanceláři vzniká dnem nabytí právní moci rozhodnutí České národní banky, kterým bylo pojistiteli uděleno povolení k provozování pojištění odpovědnosti, nebo dnem zahájení činnosti v tomto pojistném odvětví na území České republiky pojistitelem z jiného členského státu. Vznik členství je pojistitel, jemuž bylo uděleno povolení k provozování pojištění odpovědnosti Českou národní bankou, povinen bez zbytečného odkladu písemně oznámit Kanceláři. Pojistitel se sídlem v jiném členském státě je povinen bez zbytečného odkladu písemně oznámit Kanceláři v případě provozování pojištění odpovědnosti na území České republiky

a) den předpokládaného zahájení činnosti v pojištění odpovědnosti na území České republiky prostřednictvím pobočky zřízené na území České republiky a jméno, popřípadě jména, příjmení, datum narození a adresu pro doručování osoby oprávněné jednat jménem pojistitele s Kanceláři, jde-li o fyzickou osobu, a obchodní firmu nebo název a sídlo, jde-li o právnickou osobu,

b) den předpokládaného zahájení činnosti v pojištění odpovědnosti na území České republiky na základě svobody dočasně poskytovat služby a jméno, popřípadě jména, příjmení, datum narození a adresu pro doručování osoby oprávněné jednat jménem pojistitele s Kanceláři, jde-li o fyzickou osobu, a obchodní firmu nebo název a sídlo, jde-li o právnickou osobu,

c) den skutečného zahájení nebo den ukončení činnosti v pojištění odpovědnosti na území České republiky, a to nejpozději v tento den,

d) změnu v osobě s jednatelským oprávněním vůči Kanceláři, a to nejpozději v den nabytí účinnosti této změny.

(4) Členství v Kanceláři zaniká dnem nabytí právní moci rozhodnutí České národní banky, kterým bylo pojistiteli odňato povolení k provozování pojištění odpovědnosti. Pojistiteli se sídlem v jiném členském státě, který provozuje pojištění odpovědnosti na území České republiky, členství v Kanceláři zaniká dnem ukončení této činnosti.

(5) Člen Kanceláře je povinen platit Kanceláři příspěvky. Příspěvky lze použít jen k zabezpečení působnosti Kanceláře.

(6) Členové Kanceláře ručí za její závazky v poměru podle výše svých příspěvků, a za tím účelem jsou povinni tvořit technické rezervy,²²⁾ a to k závazkům, ke kterým nemá Kancelář vytvořena odpovídající aktiva.

(7) Česká národní banka bez zbytečného odkladu sdělí Kanceláři ji známé skutečnosti podle odstavců 3 a 4. Pokud Česká národní banka podle zákona upravujícího pojišťovnictví pozastaví pojistiteli oprávnění k uzavírání pojistných smluv v pojištění odpovědnosti nebo nařídí pojistiteli převést pojistný kmen pojištění odpovědnosti, oznámí tuto skutečnost bez zbytečného odkladu Kanceláři.

(8) Zjistí-li Kancelář porušení povinnosti vůči Kanceláři stanovené tímto zákonem jejím členem, je povinna takovou skutečnost bez zbytečného odkladu sdělit České národní bance.

(9) Do doby než Kancelář obdrží písemné sdělení pojistitele se sídlem mimo území České republiky o jednatelském oprávnění jiné osoby, jedná s Kanceláři jménem tohoto pojistitele

a) vedoucí pobočky zřízené na území České republiky, je-li pojištění odpovědnosti provozováno jejím prostřednictvím, nebo

b) škodní zástupce pro Českou republiku podle § 9b, je-li pojištění odpovědnosti provozováno na základě svobody dočasně poskytovat služby.

(10) Za účelem plnění závazků podle § 24 odst. 2 a podle § 29 vytváří Kancelář technické rezervy. Skladba finančního umístění musí splňovat podmínky stanovené zvláštním právním předpisem,²²⁾ pokud nejde o pohledávky za pojistiteli, kteří k těmto závazkům vůči Kanceláři tvoří technické rezervy podle odstavce 6. Na vedení účetnictví Kanceláře se použije zvláštní právní předpis upravující vedení účetnictví pro pojišťovny.^{22a)} Účetní závěrka Kanceláře musí být ověřena auditorem.^{22b)}“.

V první části žalobních bodů žalobce napadá závěr žalovaného i uložené opatření, týkající se výše a záúčtování technické rezervy na závazky ČKP. Soud tuto část žalobních bodů nemá za důvodnou, když argumentace žalobce nezohledňuje účel a smysl vytváření technické rezervy, přičemž podle názoru soudu zajištění tohoto plnění uzavřenými smlouvami o zajištění ve znění jejích dodatků celou tuto povinnost nezajišťuje, neboť zejména není kryto budoucí plnění z pojistných událostí, které vzniknou v konkrétním roce, a jejichž výše není v tomto roce známa. Proto podle názoru soudu nelze vycházet z právního názoru žalobce, že jím provedeným postupem (vytvoření technické rezervy pouze v určité výši, zbytek této rezervy pak zajištěné zajišťovací smlouvou, resp. závazkem zajišťitele poskytnout plnění), by celá výše požadované rezervy byla vytvořena, či aspoň zajištěna. Pokud totiž dojde či bude docházet k výplatě plnění ČKP ze škodní události, která sice vznikla v určitém roce, kdy byla část technické rezervy zajištěna závazkem zajišťitele, jejíž výplata však bude probíhat v budoucnu v nejistých dávkách (např. v případě renty u škody na zdraví), takovou výplatu (plnění ČKP) závazek zajišťitele nekryje, v tom se soud shoduje s žalovaným. Soud nesouhlasí s tím, že by tato situace byla hypotetická či že k ní za současného skutkového stavu nemůže dojít, neboť až k ní případně dojde, bude muset být posuzována podle nejistého budoucího stavu. Jinými slovy řečeno – pokud je v určitém období výše technické rezervy zajištěna závazkem zajišťitele, skutečnost, jaké plnění bude požadováno v budoucnu, je otázkou až tohoto budoucího vývoje (buď doplněním těchto rezerv či uzavřením nové zajištné smlouvy). Takový výklad podle názoru soudu nerespektuje smysl a zejména účel příslušného právního institutu, kterým je technická rezerva, a který musí ze zákona žalobce vytvářet podle ust. § 18 odst. 6 zákona o pojištění odpovědnosti, a ve svém následku tuto povinnost nerespektuje a ji obchází.

Podle shora uvedeného i citovaného ustanovení je povinností žalobce příslušnou technickou rezervu vytvořit. Co je technickou rezervou nedefinuje samotný zákon o pojištění odpovědnosti, ale je možné vyjít z ust. § 61 odst. 1 zákona o pojišťovnictví, který stanoví, že „rezerva je určena ke krytí závazků z pojistných událostí“. Smysl a účel takové rezervy můžeme najít v důvodové zprávě k tomuto zákonu: *„Pojišťovna musí být schopna v kterémkoli okamžiku své činnosti splnit své závazky, a to i za předpokladu, že následně nevybere žádné pojistné. Proto pojistné stanovené pojišťovnou má být ekvivalentní, tj. takové, aby ve své celkové výši, časově odpovídající účetnímu období, pokrylo všechny výplaty pojistných plnění včetně nákladů s tím spojených ze škodných událostí vzniklých ve stejném účetním období, i když budou vypláceny v následujících účetních obdobích. Jinak řečeno, pojišťovna nebo zajišťovna nemůže v jednom období spotřebovat všechno inkasované pojistné nebo zajistné, aniž by přihlížela k tomu, jakému účetnímu období se toto pojistné nebo zajistné váže.*

Z tohoto důvodu se pojišťovně a zajišťovně ukládá povinnost vytvářet přiměřené technické rezervy, které představují hodnotu závazků vyplývajících z jimi provozované pojišťovací nebo zajišťovací činnosti. Takovým je např. i vznik pojistné události na konci roku, který je pravděpodobný (což vyplývá z dlouhodobé statistiky), ale nebyl do konce roku pojišťovně ohlášen.

Pro úplnost lze dodat, že pro závazky z pojištění je typická jejich nahodilost, tj. není zřejmé, zda nastanou, nebo není známa doba, kdy nastanou. Jistým je např. vznik pojistné události v pojištění pro případ smrti nebo dožití, přičemž jistá je i výše pojistného plnění určená v pojistné smlouvě pojistnou částkou, nejisté je však, který z důvodů plnění nastane dříve. V případě pojištění smrti nebo např. nebezpečí požáru je nejisté, zda taková událost během pojistné doby vůbec nastane.“

Shora uvedené vysvětlení je podle názoru soudu dostatečné k výkladu o smyslu a účelu rezervy. Při posouzení výše takové rezervy je tak nutné uvést, že není nikde zakázáno, aby část takové rezervy byla kryta zajištěním, toto zajištění však musí obsahovat závazek zajišťovatele poskytnout jakékoliv plnění (to v daném případě žalobce dokládal), ale nikoliv pouze na časový úsek, v jakém je zajištění sjednáno (zde na jeden rok), ale i do budoucna, což v daném případě žalobce nijak nedokládal (resp. z jím předložených zajišťovacích smluv nic takového neplyne). Tím je jednoznačně vymezeno, že takové zajištění je nedostatečné, neboť je nutné znovu uvést, že zajištěním se nekryje výplata pojistných dávek vzniklých v konkrétním roce, ale musí jím být kryta výše povinných rezerv. Jak bylo shora uvedeno, rezerva není výplatou žádného pojistného plnění, ale je to zajištění případně takové výplaty do budoucna. Její výše tak odráží na základě pojistně-matematických metod případnou budoucí nejistotu v kapitálové přiměřenosti, resp. musí odrážet případný možný budoucí vývoj ve výplatě pojistných plnění. Vzhledem k charakteru takové rezervy jako samotného zajišťovacího nástroje pro budoucí nejistá plnění pak v případě, že příslušný subjekt (pojišťovna) ji chce její výši nebo část řešit zajištěním třetí osoby (zajišťovatele), a nikoliv svými prostředky (tedy zajištěním samotného zajišťovacího institutu), pak závazek zajišťovatele musí odrážet smysl samotného právního institutu, který zajišťuje – tím je rezerva na budoucí plnění. Proto závazek zajišťovatele nelze omezovat konkrétním časovým obdobím, neboť uplynutím takového časového období by zajištění zaniklo, a rezerva by v určité části na budoucí výplatu nebyla žádná.

Je tak nutné trvat na tom, aby výše příslušné rezervy byla v případě jejího vytvoření zajištěním zajišťovatele vázána na závazek tohoto zajišťovatele poskytnout plnění i v budoucnu, tedy po skončení zajišťovacího smluvního vztahu, případně doplněním takového zajištění na výši

rezervy do její úplné výši ke dni skončení zajištění (případně prokázání, že takové doplnění provede sám žalobce ze svých zdrojů). Bez takového závazku ztrácí vymezení rezervy jako institutu sloužícího ke „krytí závazků z pojistného plnění“ (ust. § 61 odst. 1 zákona o pojišťovnictví) svůj smysl, neboť se pak již o žádnou rezervu jednat nemůže, když ta sama je časově omezena, čímž je omezena její kvalita co do zajištění výše budoucího (byť hypotetického) plnění.

Právě tato povinnost zajistitele v dané věci nebyla zjištěna, a proto podle názoru soudu žalovaný v souladu s názorem shora uvedeným trval na tom, aby tvorba příslušné rezervy tuto skutečnost odrážela. Pokud je závazek zajistitele omezen časovým obdobím, nemůže kryt příslušnou část rezervy v celém jejím rozsahu (zde 50% a 40% v příslušných rocích), neboť takové krytí nezohledňuje budoucí výplatu pojistného (závazky z pojistného plnění, ke kterým dojde v budoucnu). Žalobce tak musí upravit výši rezervy s ohledem na tuto skutečnost, což mu bylo příslušným rozhodnutím uloženo. Pokud namítá, že není patrné, v jaké konkrétní výši pak má taková rezerva být vytvořena (tedy kolik procent má činit samotná rezerva a kolik procent je možné kryt zajištěním), pak je nutné uvést, že je pouze na vůli žalobce jako příslušné pojišťovny, jakou případnou smlouvu o zajištění uzavře. Do tohoto jeho rozhodnutí není správní orgán oprávněn jakkoliv vstupovat, jedná se jen a pouze o vůli žalobce, za jakých podmínek příslušnou zajistnou smlouvu uzavře. Pokud uzavře takovou zajistnou smlouvu, která kryje časové období jednoho roku, aniž by bylo zajištěno budoucí plnění, pak je to jeho rozhodnutí – pokud ale chce použít toto zajištění na technickou rezervu na splnění závazků, musí sám propočítat, kolik to může v příslušném roce činit. Soud znovu uvádí, že rozhodnutí, jaký typ zajištění žalobce použije k výši příslušné rezervy, je pouze na něm a jeho vůli – pokud však zvolí tento typ zajištění, musí propočítat sám na základě pojistně-matematických metod, jaká část takto zvoleného zajištění může kryt výplatu pojistného v konkrétním roce, na nějž je zajištění uzavřeno. To je právě to časové hledisko, které žalobce ve svém postupu nijak nezohlednil, a o němž se zmiňuje žalovaný jak v odůvodnění prvostupňového, tak i napadeného správního rozhodnutí. Tento výpočet za něj nemůže činit žalovaný, neboť žalovaný nijak nemůže vstupovat do smluvních vztahů žalobce se zajišťovnou a ovlivňovat tak charakter a obsah příslušného závazku plynoucího ze zajištění (je čistě věcí obchodní politiky žalobce, jaké zajištění s jakým krytím a za jakou cenu uzavře, a jak potom tuto skutečnost promítne do výše vytvářené rezervy). Nelze však vyjít z toho, že zajištění uzavřené na jeden rok je možné pro tvorbu rezervy použít v plné výši, neboť časové omezení tohoto zajištění zároveň snižuje výši vytvářené rezervy (nekryje výplatu budoucích částek z pojištění, ač tak musí činit v plné výši, neboť to je účel a smysl vytvářené rezervy). Je tak nutné uzavřít, že pokud žalovaný uložil žalobci tuto povinnost tímto způsobem, respektoval shora uvedené zásady, a soud uvádí, že se jedná o výklad, který má oporu ve shora uvedených zákonných ustanovení a povinnostech, které žalobce má.

Argumentace žalobce, že je nutné rozdělovat příspěvky na provoz ČKP a tvorbu příslušné rezervy (ust. § 18 odst. 5 a 6 zákona o pojištění odpovědnosti) pak soud považuje za nevýznamnou – v tomto případě se jednalo o tvorbu rezervy podle ust. § 18 odst. 6 zákona o pojištění odpovědnosti a v tomto směru byla žalobci povinnost správním rozhodnutím ukládána.

V další části žalobních bodů (deficit na ostatních technických rezervách) žalobce uváděl bez konkrétnější argumentace, že podle jeho názoru postupuje při tvorbě těchto rezerv řádně. Soud uvádí, že k takto obecnému žalobnímu bodu nemůže zastávat jakékoliv své stanovisko, neboť takový žalobní bod neobsahuje žádnou polemiku s konkrétním zjištěním a závěrem správního orgánu o tvorbě těchto ostatních rezerv a jejich nedostatečné výši, které

jsou obsaženy v odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí (odst. 33 až 54 prvostupňového správního rozhodnutí – žalobce využívá metodu očekávaného škodního průběhu, správní orgán provedl odhad IBNR rezervy pro majetkové škody jako součin průměru celotržních nákladů z pojistných škod na majetku a středního odhadu počtu IBNR majetkových škod, rezerva IBNR byla vypočtena jako rozdíl mezi minimální výší nákladů na pojistná plnění nutných na vyplacení všech pojistných událostí z titulu škod na zdraví a již vyplacených nebo rezervovaných škod na zdraví v rezervě RBNS, z těchto propočtů vyplynulo, že žalobce měl mít vytvořenu IBNR rezervu v celkové výši 47,6 mil. Kč k 31.12.2010, což je výše odpovídající součtu středního odhadu IBNR rezervy pro majetkové škody a IBNR rezervy pro škody na zdraví, žalobce vytvořil k 31.12.2010 rezervu pouze ve výši 28,8 mil. Kč a dále je konkrétně rozepsáno, z jakých metod žalovaný vycházel). Je tak nutné uzavřít, že žalovaný použil konkrétní metody pro zjištění výše rezerv u žalobce a ty shledal nedostatečné, proto obecný žalobní bod uvádějící, že žalobce postupoval řádně, nijak nezohledňuje toto odůvodněné zjištění žalovaného.

Žalobce dále uvádí, že správní orgán při posuzování předmětu řízení aplikoval různá ustanovení právních předpisů, které obsahují neurčité pojmy, ty podle názoru nevysvětlil, resp. neuvedl, která metoda pro tvorbu rezerv je vhodná. Soud s tímto žalobním bodem nesouhlasí – z odůvodnění rozhodnutí je patrné, jak žalovaný při výpočtu postupoval (soud odkazuje na odůvodnění shora uvedené). Je pochopitelné, že různé pojišťovny mohou používat různě definované metody, to však neznamená, že by žalovaný byl povinen všechny tyto metody rozebírat v konkrétním rozhodnutí, kterým žalobci ukládá tuto metodu upravit, neboť ve vztahu k žalobci takový rozbor nemá žádné opodstatnění. Každá metoda je výsledkem určitého stavu poznání, který se v čase rozvíjí, přičemž osoby, pohybující se na tomto poměrně úzce vymezeném trhu, disponují znalostmi o těchto metodách (a jejich výhodách či nevýhodách), což se odráží v případném podnikatelském záměru dané pojišťovny, do níž není stát oprávněn nijak vstupovat. V daném případě žalovaný uvedl konkrétně, proč považuje výši rezerv za nedostatečnou, přičemž vycházel z výpočtu, z něhož vyšla konkrétní potřeba vyšší míry těchto rezerv, proto k důvodnému zpochybnění tohoto závěru by musel žalobce uvést, v čem spatřuje takový výpočet za chybný či nesprávný, což v žalobním bodě neučinil.

V další části žalobních bodů žalobce napadá porušení řízení předcházející vydání správního rozhodnutí a namítá vady rozhodnutí. Obecně je nutné v tomto směru uvést, že v tomto správním řízení nebylo rozhodováno o žádném deliktu, ale bylo konstatováno určité zjištění po provedeném správním řízení a uložena opatření k nápravě. Podle názoru soudu tak v tomto případě nelze vycházet z judikatury, která blíže upravuje tzv. správní trestání (či trestání obecně), neboť charakter a povaha tohoto správního řízení je jiná (správním rozhodnutím zde není ukládán trest za zjištěné deliktní jednání, ale je ukládáno opatření k nápravě po proběhlém správním řízení, které má charakter kontroly dodržování povinností žalobce jako pojišťovny, a které je vyústěním práva žalovaného jako orgánu dohledu nad činností pojišťovny).

Žalobce uvádí, že mu nebyl znám názor žalovaného, že by uzavřené zajištění smlouvy vykazovaly ještě jiné nedostatky, než skutečnost, že jsou uzavřeny na principu Underwriting Year Basis, což bylo uvedeno v oznámení o zahájení správního řízení, a ani při ústním jednání dne 3.11.2011 mu nebyly jiné nedostatky sděleny, ač v rozhodnutí se z jiných nedostatků vychází. Soud v této souvislosti zejména ve svém právním názoru odkazuje na předchozí odstavec, když povaha tohoto správního řízení je jiná, než řízení o uložení pokuty. V tomto správním řízení se vykonává dohled nad žalobcem jako pojišťovnou, který probíhá od

zahájení takového řízení po vydání příslušného správního rozhodnutí, kterým může být uloženo opatření k nápravě. Toto opatření k nápravě nemá povahu trestu či sankce, jeho smyslem je odstranění zjištěných pochybení. Při výkonu tohoto dohledu je tak nutné vycházet z obecných ustanovení upravující správní řízení i z charakteru výkonu tohoto dohledu – o určitých konkrétních skutečnostech získá správní orgán povědomost až po vykonání tohoto dohledu, neboť to je smyslem výkonu takového dohledu a tím i zahájení příslušného správního řízení. Jinými slovy řečeno – v tomto případě je žalovaný oprávněn k výkonu tohoto dohledu, proto jej může provádět, a určitá zjištění tak nabude až po vykonání tohoto dohledu. Pokud tedy v oznámení o zahájení správního řízení uvedl žalovaný skutečnost, že uzavřené zajištění smlouvy jsou založeny na principu Underwriting Year Basis (str. 9 oznámení o zahájení správního řízení ze dne 29.7.2011, čj. 2011/8933/570), jedná se pouze o částečné zjištění, vedoucí k zahájení řízení, které je v průběhu tohoto správního řízení zpřesňováno a doplňováno. Tato samotná skutečnost však nebyla jediná, která vedla k zahájení správního řízení, a konkrétně ve vztahu k nedostatečnosti rezervy na závazky ČKP se jednalo o značnou nedostatečnost rezervy i po započtení zajištění (str. 10 oznámení o zahájení správního řízení – žalobce vykazuje rezervu 22,8 mil. Kč, jeho výše má činit 130,7 mil. Kč, nedostatek je tak ve výši 107,9 mil. Kč). Je tak zcela zjevné, že důvodem pro zahájení příslušného správního řízení nebyl pouze shora uvedený nedostatek zajištění smluv, ale celková nedostatečnost vytvoření rezervy na příslušné závazky. Z obsahu správního spisu je pak patrné, že žalovaný po celou dobu správního řízení žalobce upozorňoval na nedostatečnost výše takto vytvořené rezervy, což žalobci bylo známo, neboť s žalovaným v tomto směru písemně komunikoval i před zahájením příslušného správního řízení (upřesnění předmětu správního řízení – aktualizovaný stav deficitu technických rezerv a informace o způsobu projednání předloženého ozdravného plánu ze dne 18.10.2011, čj. 2011/12283/570, vyjádření žalobce k upřesnění předmětu správního řízení ze dne 9.11.2011, shromáždění podkladů pro rozhodnutí a výzva, aby se žalobce k nim vyjádřil ze dne 2.12.2011, nahlížení do spisu žalobcem ze dne 6.12.2011). Po celou dobu je z této komunikace patrné, že žalobci bylo známo, že žalovaný právě časovou nedostatečnost uzavřeného zajištění považuje za podstatný důvod, proč nelze takové zajištění použít na výši rezervy v celém souhrnu takového zajištění, žalobce pak sám po celou dobu správního řízení s tímto názorem polemizoval (týmiž argumenty, jako v žalobě), tedy mu tato skutečnost po celou dobu správního řízení byla známa.

K další části žalobního bodu, že při ústním jednání provedl žalovaný ústní jednání, na němž nebyly provedeny žádné důkazy, je nutné uvést, že dokazování listinou upravuje ust. § 53 odst. 6 správního řádu, kdy podstatné je, aby o provedení důkazu listinou byl učiněn záznam do spisu, který však sám není správním řádem nijak formalizován. Podstatou provedení tohoto důkazu ve správním řízení však je, aby taková listina byla založena do správního spisu, a aby měl žalobce možnost se k ní vyjádřit před vydáním příslušného rozhodnutí. Samotné provádění takového důkazu pak není, na rozdíl od řízení soudního, nijak zvláště formalizované ve smyslu ústnosti řízení – správní řízení je z povahy věci neveřejné. Provádění listinných důkazů se tak neděje jejich čtením, ale záznamem do spisu, tento záznam však podle názoru soudu není nijak formalizován. Pokud je taková listina do spisu založena, je jeho obsahem, a účastník řízení má možnost se s ní seznámit, bylo tomuto procesnímu postupu učiněno zadost (tato listina pak může být uvedena např. v obsahu příslušného správního spisu). Soud v této souvislosti uvádí, že žalobce netvrdí, jak by případně takovým mohlo dojít k ovlivnění závěrů žalovaného ohledně zjištěných skutečností, proto ani tento žalobní bod nemůže být důvodný (srov. argumentace v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18.6.2014, čj. 3 As 87/2013 - 31, uveřejněný ve Výběru rozhodnutí NSS pod č. 1728/2014), na který soud odkazuje a se závěry tohoto rozsudku v této věci souhlasí).

V další části žalobních bodů žalobce uváděl, že výrok prvostupňového správního rozhodnutí je vadný, když skutkové zjištění popsané ve výroku nelze podřadit pod porušení těch ustanovení, které uvádí žalovaný v odůvodnění, a že právní kvalifikace nekoresponduje s popisem skutku, přičemž namítá špatnou aplikaci ust. § 3b odst. 1 zákona o pojištění odpovědnosti. Tento žalobní bod nemá soud za důvodný. Jak již bylo shora souhrně k této části žalobních bodů uvedeno, ve správním řízení nebyla ukládána, tedy nebylo pro tento účel zjišťováno deliktní jednání, ale bylo zjišťováno porušení právních povinností a uloženo opatření k nápravě. Proto není nutné trvat na přesném vymezení všech podstatných částí zjištěného stavu ve výroku takového rozhodnutí, když zde jsou uvedeny hlavní zjištěné nedostatky, které jsou pak dále konkretizovány konkrétními dalšími zjištěními v odůvodnění správního rozhodnutí. Povinnosti stanovené v ust. § 3b odst. 1 zákona o pojištění odpovědnosti jsou pak podle názoru soudu jasné a uvedení tohoto ustanovení ve výroku je odůvodnitelné skutkovým zjištěním – pokud žalovaný zjistil nedostatečnost ve tvorbě příslušných rezerv, pak zjistil nezabezpečení trvalých závazků žalobce jako pojišťovny a nedostatečnou tvorbu aktiv. Hypotéza této právní normy je značně široká a zjištění nedostatečnosti tvorby příslušných rezerv je pod ni podřaditelné. Je pochopitelné, že v tomto správním řízení nebyla součástí zjišťování výše příslušných sazeb (prvá věta ust. § 3b odst. 1 zákona o pojištění odpovědnosti), toto ustanovení však se neomezuje pouze na toto zjištění, ale i na zjištění shora uvedených dalších povinností žalobce jako pojišťovny, přičemž toto ustanovení souvisí s dalšími ustanoveními zejména zákona o pojišťovnictví, které příslušné povinnosti žalobci stanoví.

Ohledně žalobní námitky týkající se neprovedení listinného důkazu zajistnou smlouvou předloženou žalobcem dne 14.12.2011 soud odkazuje na odůvodnění tohoto rozsudku týkajícího se provádění listinných důkazů ve správním řízení, z čehož plyne, že tuto námitku nepovažuje za důvodnou.

V další části těchto žalobních bodů žalobce uvádí, že žalovaný nezkoumal celý kontrolní a řídicí systém žalobce, a že opatření (žalobce v žalobě nesprávně uvádí pojem „sankce“) uložená ve výroku (v) a (vi) prvostupňového správního rozhodnutí jsou obecná a tedy nevykonatelná. Soud tento žalobní bod nepovažuje za důvodný, neboť uložená opatření jsou reakcí na zjištění žalovaného uvedená v předchozích částech výroku. Je pochopitelné, že tato opatření jsou obecná a že se jedná spíše o připomenutí ustanovení zákona, v tomto konkrétním případě se však jedná o reakci na předchozí zjištění. Pokud bylo zjištěno, že žalobce nemá vytvořen dostatečný kontrolní a řídicí systém, žalovaný na to reaguje ve výroku opatření k nápravě, že jej vyzve, aby takový systém přijal a začal uplatňovat. Soud v tomto postupu nespatřuje žádnou tvrzenou nevykonatelnost a tento postup považuje za logický – žalovaný jako orgán dohledu zjistil nedostatečnost v činnosti žalobce jako pojišťovny v tomto směru, proto mu uložil, aby tento stav napravil. Žalovaný pak nemusí zkoumat celý kontrolní a řídicí systém žalobce, ale zkoumá a zkoumal jej pouze v tom směru, kde zjistil pochybení – tím byla zejména nedostatečná výše příslušných rezerv. Pochybení v tomto směru tak soud nezjistil.

V poslední části žalobních bodů žalobce uvádí, že obdobným způsobem postupovala jiná pojišťovna (UNIQA Pojišťovna, a.s.), jíž nebylo příslušné opatření k nápravě od žalovaného uloženo. Soud uvádí, že k tomuto žalobnímu bodu se vyjádřil žalovaný dostatečně konkrétně v odůvodnění napadeného rozhodnutí, s čímž se soud ztotožňuje. Pokud vnitřní poměry a vytváření příslušných rezerv u jiného subjektu (pojišťovny) bylo zjištěno v jiném rozsahu, nelze z takového postupu vyvozovat, že by tomu tak mělo být i u žalobce. Jak bylo

shora uvedeno – v případě žalobce byly zjištěny poměrně dosti závažné nedostatky v tvorbě příslušných rezerv a jejich nedostatečnosti, proto uložené opatření k nápravě má soud za zdůvodněné a není důvody poukazovat na jiné subjekty, u nichž byla skutková zjištění jiná.

Pro úplnost pak soud uvádí, že řízení nedoplňoval dokazováním, když v žalobě označené důkazy jsou součástí správního spisu, který se nedokazuje, žalobce při jednání doplnění dokazování nepožadoval. Doplnění dokazování o zprávy auditora za roky 2012 – 2014 pak soud nepovažuje za podstatné, neboť na příslušných zjištěních uvedených shora (tedy zejména nedostatku výše rezervy pro rok 2010 a 2011) by tato nová zjištění nemohla nic změnit.

V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. května 2016

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová